

EGY MONDAT AZ IDŐRŐL

Ahol idő van, ott idő van,
országútban és dűlőútban,
a pörgő kamionkerékben
idő dolgozik észrevétlen,
szekérkerékben, mint a küllő,
napsugárként szétkúszó hiüllő,
a körközépről szerte terjed,
forróságában minden megerjed,
minden omlik és minden bomlik,
de zöld szökőkútként toronylik
a rothadásból a magasba
esőerdő, hórihorgas fa.

Idő úszik égre a fában,
s a más ritmusú borostyánban,
mely a fán kúszik rászívódva,
idő az időt szipolyozza,
egyik idő másikba ömlik
zsilipként, áradás özönlik,
időtől odvas falak alja,
rozsdavörösen ül vasakra,
zölden a szobrok horpaszára,
kéken hordókra nő szakállá,
bolyhosan sarkokban tenyészik,
megesz mindent, egésztől részig.

A szél röpitette magokban
sok lomha időbomba robban,
s a növény, mint egy gombafelleg,
a levegőben széjjelterped,
itt venyigeként hétrét görbed,
ott hangyahadként morzsát görget,
itt zizzen, mint a mohaszálak,
ott tölgyként mordul: totemállat.

UNA FRASE SUL TEMPO

Là dove esiste il tempo, là il tempo esiste,
sull'autostrada e sul sentiero campestre,
nelle ruote del camion in movimento
il tempo lavora inavvertito,
nelle ruote del carro, come il raggio,
uno strisciante rettile come un solare raggio,
dal centro del cerchio si estende,
tutto fermenta nella calura,
tutto si accascia e tutto si sfascia,
ma come verde fontana torreggia
salito in alto dalla putrefazione
foresta tropicale, albero allampanato.

Nell'albero il tempo nuota verso il cielo,
anche nell'edera dal ritmo diverso
che s'arrampica su per l'albero succhiandolo,
il tempo sorbendo il tempo,
un tempo riversandosi nell'altro
a mo' di cateratta, affluisce come alluvione,
la base dei muri s'incava per il tempo,
rosso-ruggine invade i ferri
verde si pone sul fianco delle statue,
la sua barba femmina sulle botti,
velloso si moltiplica negli angoli,
tutto divora, dalla totalità alla singola parte.

Il vento lo solleva nei semi,
molte bombe-tempo esplodono sonnacchiose,
e la vegetazione, come una nube fungo,
si estende nell'aria,
qui come sarmento si piega in profondità,
là come esercito di formiche fa rotolare briciole,
qui fruscia, come filamenti di muschio,
come quercia là brontola : bestia-totem.

Növekszik rákos daganatban,
ragacsos rügyben, mely kipattan,
megkel, felduzzad tésztamódra,
felgyűl, eső után a gomba,
spórányi volt még egy pár napja,
ma mint kertbe beesett labda.

Vekker van a kis csecsemőben,
mint éhség, ríkatja erősen,
s ha csikart hassal tekeregne,
idő altatja: tente, tente,
idő dolgozik kis, kövérkés
ujjában, mely talán böllérekést
forgat majd egy véres udvarban,
idő dolgozik az avarban,
az erezet csontkézzé szikkad,
a levélhús elporlad, itt hagy
pár csipkevékony időfátylat,
melyen a talp zizegve járhat.

A fejjel lefelé megálló pudingban,
alvadó vérben, hűlő enyven itt van,
a bőrösödő tejbegrízben,
a küllösödő téli vízben,
a hasasodó fellegekben
s a szétfoszlókban is szünetlen
olvad és alvad és kihamvad,
legbelül érlel forradalmat.

Fogakat sárgít türelemmel,
élvékonyul a kő s az ember,
hegyek talaja lemosódik,
a szikláig, a csupasz csontig,
a holtak csontját lecsupálja,
márványt koptat a lépők lába,
idő van minden pálya táján,
életfogytig börtönben, gályán.

Cresce in una tumefazione cancerosa,
in un germoglio appiccicoso, in sboccio,
fermenta, si gonfia come pasta,
si infiamma, il fungo dopo la pioggia,
era ancora una spora qualche giorno fa,
oggi è come una palla caduta nel giardino.

C'è una sveglia nell'infante,
come per fame, piange intensamente,
e come se per coliche s'attorcigliasse il ventre,
il tempo l'addormenta, ninnananna,
il tempo lavora con le sue dita minuscole
grassocce, e forse rotea il coltellaccio
da norcino in un cortile insanguinato,
il tempo lavora nel sottobosco,
la nervature si dissecca nelle ossa di una mano,
si polverizza la carne della foglia, lascia
qualche trina sottile di tempo,
su cui la suola può camminare frusciando.

Bloccato con la testa in giù nel budino,
nel sangue coagulato, eccolo nel glutine in raffreddamento,
nel semolino che sta mettendo la pellicola,
nell'acqua invernale che si ghiaccia,
nelle nuvole in rigonfiamento
e in ciò che si disintegra senza posa
si scioglie e si coagula e s'incenerisce,
nell'intimo cova la rivoluzione.

Con pazienza ingiallisce i denti,
assottiglia la pietra e l'uomo,
il terreno dei monti deterge,
fino alla roccia, fino alle nude ossa,
contrae le ossa dei defunti,
il passo dei viandanti consuma il marmo,
il tempo è presente su tutti i percorsi,
nelle prigioni finché c'è vita, nelle galere.

Szemerakél, mint pernye az égből,
ha a felgyújtott könyvtár szétdől,
pilinkéz, mint olvadó lepke,
elillan, mint egy leheletke,
kopog, mint jég, dobol, mint zápor,
agyonver és csuromra ázól,
minden ruhádat átítatja,
tested elfoszlik, mint a vatta,
a bőröd membránját kikezdi,
látod megereszkedni, fityegni,
mint a falon az ős penészfolt,

kezed fején kiüt a régvolt,
kigyomlálja minden hajszálad,
fehérre festi szempilládát,
minden szál szőrt, mint restaurátor,
vékony ecsettel ezüstre mázsol,
nem rest, a levelekre sárga,
vörös pecsétjét rápingálja,
az alma, szilva, körte héját
vak írnoakai teleróják
letapogatható jelekkel,
rothadással, mely mindent elnyel.

Kvarckristályként a tücsök cirreg,
bútorban szuvalak ketyerésznek,
gyíkok, pocok és békák torkán
lüktet az idő fúrge tornán,
álmatlan éjszakán dühöng és
mindent felfal a dobdübörgés,
a dobhártyánkat kalapálva
velőig hat, ütemes lárma,
atomokat hallunk forogni,
a tengelyükön csikorogni,
bolygópályák időgörbéje
kocsonyásodik rá az égre,
minden fűszálban, minden sejtben
egy időzítő ketyeg rejtve,
minden létezők voltba veszve
járnak át a vanból a leszbe,
elnyeli őket „nincs” vagy „volna” -
zörög az Isten órásboltja.

Pioviggina come faville dal cielo,
se la biblioteca crolla incendiata,
aleggia, come farfalla in liquefazione,
svapora come un respiro minuscolo,
bussa come grandine, tambureggia come acquazzone,
accoppa e infradicia,
inzuppa tutti i tuoi abiti,
il tuo corpo si sfilaccia come bambagia,
assale la membrana della tua pelle,
lo vedi incurvarsi, spenzolare
come l'antica chiazza muffida sul muro,

sul tuo metacarpo appaiono le foglioline della morte,
ogni tuo capello sarchia,
dipinge di bianco le tue ciglia,
ogni singolo pelo, con un fine pennello,
da restauratore, vernicia d'argento,
non si risparmia, impone il suo sigillo
giallo rosso sulle foglie,
i suoi scrivani orbi segnano
in modo percettibile
la buccia delle mele, delle susine e delle pere
con la marcescenza che ogni cosa divora.

Stride la cicala come cristallo di quarzo,
nei mobili i tarli scavano gallerie,
sul collo delle lucertole, dei ratti e della rane
il moto spedito del tempo pulsa,
nelle notti insonni si rode dalla rabbia e
il rimbombo dei tamburi divora tutto,
martellando i nostri timpani
giunge fino al midollo, strepito cadenzato,
sentiamo ruotare gli atomi,
il cigolare sugli assi,
la curvatura temporale delle orbite
si gelatinizza sul cielo,
in ogni filo d'erba, in ogni cellula
il tempo segretamente ticchetta,
tutti gli esistenti perduti nell'accaduto,
in transitò dall'accade in ciò che avverrà,
vengono inghiottiti dal "non c'è" o dal "ci sarebbe"-
l'orologeria di Dio strepita.

(Tomaso Kemeny fordítása)